

[Úvodní Stránka](#) > ... > [Soudní Řízení](#) > [Občanskoprávní Věci](#) > [Dokazování](#) > Poland

Dokazování

Obsah zajišťuje

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

 Polsko

1 Důkazní břemeno

1.1 Jaká jsou pravidla týkající se důkazního břemena?

Záležitosti týkající se dokazování a provádění důkazů upravuje především článek 6 občanského zákoníku ze dne 23. dubna 1964 (dále jen „občanský zákoník“) a články 227–315 občanského soudního řádu ze dne 17. listopadu 1964 (dále jen „občanský soudní řád“).

Podle článku 6 občanského zákoníku nese důkazní břemeno osoba, která tvrdí, že došlo k právním důsledkům vyplývajícím z určité skutečnosti. Důkazní břemeno ohledně určitých skutečností tedy leží na žalobci a důkazní břemeno ohledně určitých jiných skutečností na žalovaném.

1.2 Existují pravidla, která vylučují některé skutečnosti z důkazního břemene? Ve kterých případech? Je možné i tak vyvrátit určité právní domněnky předložením důkazu?

V souladu s článkem 228 občanského soudního řádu není třeba prokazovat obecně známé skutečnosti. Není třeba prokazovat skutečnosti, o nichž jsou informace obecně dostupné a které jsou soudu známy z úřední povinnosti, ale soud na ně musí účastníky řízení upozornit. Rovněž není třeba dokazovat skutečnosti, které protistrana v průběhu řízení uznala, pokud o uznání není pochyb (článek 229 občanského soudního řádu). Pokud se strana nevyjádří k tvrzením protistrany týkající se určitých skutečností, může soud s ohledem na výsledek jednání jako celku považovat tyto skutečnosti za uznané (článek 230 občanského soudního řádu). V souladu s článkem 231 občanského soudního řádu může soud považovat skutečnosti významné pro rozhodnutí věci za prokázané, pokud lze tento závěr vyvodit z jiných zjištěných skutečností (skutková domněnka).

Domněnky stanovené zákonem (právní domněnky) jsou pro soud závazné; lze je však vyvrátit, kdykoli to zákon nevyklučuje (článek 234 občanského soudního řádu).

V současném právním stavu neexistují v Polsku žádné nevyvratitelné právní domněnky, tj. takové, které nelze vyvrátit. Některé právní domněnky však lze vyvrátit pouze v samostatném řízení – například domněnku, že osoba zemřela v den stanovený v rozhodnutí o prohlášení za mrtvého, domněnku, že manžel matky je otcem dítěte, nebo domněnku, že osoba, která byla prohlášena za dědice, je skutečně dědicem. Výrok pravomocného trestního rozsudku týkající se spáchání trestného činu lze rovněž zpochybnit pouze v řízení o opravném prostředku proti tomuto rozsudku.

Ostatní právní domněnky mohou být v témže řízení vyvráceny důkazy o opaku. Například domněnka dobré víry, domněnka, že se dítě narodilo živé, domněnka, že úkon ohrožující osobní blaho je protiprávní, domněnka, že podíly spoluvlastníků na společném jmění jsou stejné, domněnka, že dlužník jednal s vědomím poškození věřitelů, domněnka, že příspěvky členů občanského sdružení jsou stejné hodnoty, a domněnka, že to, co je osvědčeno ve veřejné listině, je pravdivé.

V souladu s čl. 233 odst. 2 občanského soudního řádu soud na základě vlastního přesvědčení a na základě komplexního posouzení shromážděných důkazů posoudí význam toho, že účastník odmítl předložit důkazy nebo

že mu v jejich provedení brání překážky, které jsou v rozporu s rozhodnutím soudu. V praxi se tedy může stát, že soud přeneše důkazní břemeno o opaku na stranu, jejíž jednání ztěžuje prokázání určité skutečnosti, tj. že tato skutečnost nenastala.

1.3 Do jaké míry musí být soud přesvědčen o pravdivosti faktu, aby na něm založil rozsudek?

V občanskoprávním řízení se uplatňuje zásada volného hodnocení důkazů (článek 233 občanského soudního řádu), podle níž soud na základě komplexního posouzení shromážděných důkazů posoudí spolehlivost a sílu důkazů ke své spokojenosti. Aby soud mohl založit své rozhodnutí na existenci určité skutečnosti, musí být přesvědčen, že tato skutečnost skutečně nastala.

V občanskoprávním řízení může výjimečně postačovat přesvědčení, že určitá skutečnost pravděpodobně nastala. Tak je tomu v situacích, kdy zákon vyžaduje pouze důkaz prima facie, a nikoliv prokázání skutečnosti (článek 243 občanského soudního řádu). V občanskoprávním řízení se stanoví, že pro rozhodnutí například o poskytnutí jistoty, o vstupu třetí osoby do řízení nebo o odkladu okamžité vykonatelnosti rozsudku pro zmeškání postačí důkaz prima facie.

2 Provádění důkazů

2.1 Provádí soud dokazování pouze na návrh účastníků nebo může soudce v některých případech provádět důkazy i z vlastního podnětu?

Soud může přijmout důkazy, které účastník nenavrhl (článek 232 občanského soudního řádu), ale ve sporném řízení je to výjimečné a záleží na uvážení soudu. Jinak je tomu v některých situacích v nesporných řízeních, kdy zákon stanoví možnost zahájit řízení z vlastního podnětu (např. ve věcech rodičovské zodpovědnosti nebo opatrovnictví) nebo kdy zákon vyžaduje, aby soud z vlastního podnětu rozhodl určité skutečnosti (např. v řízení o prohlášení dědictví soud z vlastního podnětu zkoumá, kdo je dědicem). V takovém případě je soud v praxi povinen přijmout důkazy na základě vlastního podnětu, pokud účastníci řízení nepředloží dostatečné důkazy.

2.2 Je-li návrhu účastníka na provedení důkazu vyhověno, co následuje?

Soud není návrhem na provedení důkazu vázán. Důkazy předložené stranou mohou být připuštěny nebo zamítnuty. Jak zamítnutí důkazu, tak jeho přijetí vyžaduje vydání usnesení (čl. 235² odst. 2 občanského soudního řádu, čl. 236 odst. 1 občanského soudního řádu). Výjimku tvoří písemnosti ve spisu nebo jejich přílohy. Taková listina je důkazem bez zvláštního rozhodnutí – soud musí vydat rozhodnutí pouze tehdy, chce-li ji zamítnout (článek 243² občanského soudního řádu). Při vydání rozhodnutí o připuštění důkazů soud uvede důkazy a skutečnosti, které mají být prokázány, a je-li to nutné a možné, datum a místo provedení důkazů.

Soud není vázán svým rozhodnutím o připuštění nebo opomenutí důkazů a může je případně zrušit nebo změnit (čl. 240 odst. 1 občanského soudního řádu).

2.3 Ve kterých případech může soud zamítnout návrh účastníka na provedení dokazování?

V souladu s článkem 235² občanského soudního řádu může soud zamítnout zejména důkazy:

- jejichž provádění je vyloučeno ustanovením kodexu;
- jejichž cílem je prokázat skutečnost, která je nesporná, nemá význam pro výsledek řízení nebo je prokázána tak, jak tvrdí navrhovatel;
- nevhodné k prokázání dané skutečnosti;
- které nelze předložit;
- kterými se pouze žádá pouze o prodloužení řízení;
- a pokud v návrhu nejsou uvedeny důkazy tak, aby je bylo možné předložit, nebo pokud nejsou uvedeny skutečnosti, které mají být prokázány, a účastník řízení toto opomenutí přes výzvu neodstranil.

2.4 Jaké existují druhy důkazních prostředků?

Mezi důkazní prostředky mohou patřit zejména:

- písemnosti obsahující text a umožňující identifikaci jejich vydavatelů (články 243¹–257 občanského

soudního řádu);

- výpovědi svědků (články 259–277 občanského soudního řádu);
- znalecký posudek (články 278–291 občanského soudního řádu);
- vizuální ohledání (články 292–298 občanského soudního řádu);
- slyšení účastníků řízení (články 299–304 občanského soudního řádu)
- skupinové krevní odběry (články 305–307 občanského soudního řádu);
- písemnosti obsahující obrazový nebo zvukový záznam (článek 308 občanského soudního řádu).

Tento výčet není úplný – polské občanskoprávní soudní řízení umožňuje použití jiných důkazních prostředků, než které jsou výslovně uvedeny v zákoně (článek 309 občanského soudního řádu).

2.5 Jaké jsou metody dokazování pomocí svědků a jak se liší od dokazování pomocí znalců? Jaká jsou pravidla pro předkládání písemných důkazů a znaleckých posudků?

Svědci zpravidla vypovídají při výslechu ústně. Svědek, který se nemůže dostavit na předvolání z důvodu nemoci, invalidity nebo jiné nepřekonatelné překážky, se vyslechne v místě svého bydliště (článek 263 občanského soudního řádu). Soud může rozhodnout, že svědek má svou výpověď podat písemně (článek 271¹ občanského soudního řádu). V takovém případě je svědek povinen předložit soudu text výpovědi ve lhůtě stanovené soudem. Neslyšící a němí svědci vypovídají písemně nebo za pomoci znalce (čl. 271 odst. 2 občanského soudního řádu). Za neomluvené nedostavení se soud uloží svědkovi pokutu a vydá nové předvolání a v případě opakovaného nedostavení se uloží další pokutu a může nařídit, aby byl svědek před soud předveden (čl. 274 odst. 1 občanského soudního řádu).

Podle článku 266 občanského soudního řádu je svědek před výslechem poučen o svém právu odepřít výpověď a o trestní odpovědnosti za křivou výpověď (článek 266 občanského soudního řádu). Svědek, který má vypovídat, skládá následující přísahu: „Uvědomuji si význam svých slov a svých zákonných povinností, a proto slavnostně přísahám, že budu mluvit pravdu a nebudu zamlčovat nic, o čem vím.“ Svědek, který vypovídá písemně, skládá přísahu podpisem tohoto textu.

Při ústní výpovědi začíná svědek tím, že odpoví na otázky soudu, co je mu známo, pokud jde o danou věc, a z jakého zdroje se tyto informace dozvěděl, a poté mu mohou strany klást otázky (čl. 271 odst. 1 občanského soudního řádu).

Svědci, jejichž výpovědi si vzájemně odporují, mohou být konfrontováni (článek 272 občanského soudního řádu).

Je na soudu, aby rozhodl, zda bude znalecký posudek vypracován ústně nebo písemně (čl. 278 odst. 3 občanského soudního řádu). Každý posudek musí obsahovat odůvodnění (článek 285 občanského soudního řádu). Po předložení posudku si soud může vyžádat ústní nebo písemné doplnění posudku nebo jeho vysvětlení, jakož i další posudek téhož znalce nebo jiných znalců (článek 286 občanského soudního řádu).

Pokud je dokazování prováděno prostřednictvím určeného soudce nebo dožádaného soudu, může soud ponechat výběr znalce na určeném soudci nebo dožádaném soudu (čl. 278 odst. 2 občanského soudního řádu).

Do ukončení činnosti znalce může strana požádat o jeho vyloučení ze stejných důvodů, z jakých lze požádat o vyloučení soudce (čl. 281 odst. 1 občanského soudního řádu).

Znalec může odmítnout podat posudek ze stejných důvodů, z jakých mohou svědci odmítnout vypovídat (články 280 a 261 občanského soudního řádu). Znalec, který není zapsán v seznamu soudních znalců, složí přísahu.

Soud může nařídit, aby se znalec v nezbytném rozsahu seznámil se spisem nebo předmětem ohledání, a nařídit, aby byl přítomen nebo se účastnil provádění důkazů (článek 204 občanského soudního řádu).

V případě neomluveného nedostavení se k soudu, neoprávněného odmítnutí složit přísahu nebo podat posudek nebo v případě zbytečného prodlení s předložením posudku může soud uložit znalci pokutu, ale nemůže nařídit, aby byl znalec předveden (články 287 a 289 občanského soudního řádu).

Soud může přijmout důkaz pomocí posudku vypracovaného jménem orgánu veřejné moci v jiném zákonem stanoveném řízení. (Článek 278¹ občanského soudního řádu).

Každý, komu to soud nařídí, musí na určeném místě a ve stanovenou dobu předložit jakoukoli písemnost, kterou má k dispozici a která prokazuje skutečnost významnou pro danou věc, pokud tato písemnost neobsahuje důvěrné informace (čl. 248 odst. 1 občanského soudního řádu). Výše uvedené povinnosti se mohou zprostit pouze osoby, které by s ohledem na skutečnosti, o nichž se v písemnosti hovoří, byly oprávněny odmítnout vypovídat jako svědci nebo které mají písemnost v držení jménem třetí strany, která by byla oprávněna vznést námitku proti předložení listiny ze stejných důvodů. Nicméně i v takovém případě je odmítnutí předložení listiny nepřijatelné, pokud je jeho držitel nebo třetí osoba povinna tak učinit s odkazem na alespoň jednu ze stran nebo pokud je písemnost vydána v zájmu strany, která o provedení důkazu žádá. Kromě toho účastník řízení nemůže odmítnout předložení písemnosti, pokud škoda, které by se předložением písemnosti vystavil, spočívá v tom, že by v řízení neuspěl (čl. 248 odst. 2 občanského soudního řádu).

2.6 Mají některé způsoby dokazování větší důkazní sílu než jiné?

Neexistují žádné důvody pro přijetí formální hierarchie důkazních způsobů z hlediska jejich věrohodnosti a důkazní síly. Soud zpravidla hodnotí důkazy podle svého uvážení. Písemnosti však musí být v rozsahu stanoveném zákonem dostatečným důkazem určitých skutečností. Úřední listiny vyhotovené v předepsané formě k tomu určenými orgány veřejné moci a dalšími státními orgány v rámci jejich činnosti, jakož i jinými subjekty v rámci úkolů veřejné správy, které jim byly svěřeny zákonem, jsou důkazem toho, co v nich bylo úředně osvědčeno (článek 244 občanského soudního řádu). Strana, která popírá pravdivost veřejné listiny nebo tvrdí, že prohlášení orgánu, který ji vydal, jsou nesprávná, musí takové tvrzení prokázat (článek 252 občanského soudního řádu). Soukromá listina vyhotovená v písemné nebo elektronické podobě prokazuje, že osoba, která ji podepsala, učinila prohlášení obsažené v listině (článek 245 občanského soudního řádu). Pokud strana popírá pravdivost soukromé listiny nebo tvrdí, že prohlášení osoby, která ji podepsala, není prohlášení této osoby, musí takové tvrzení prokázat. Pokud se však spor týká soukromé listiny, kterou vytvořila jiná osoba než protistrana, musí pravdivost listiny prokázat strana, která ji chce použít (článek 253 občanského soudního řádu).

2.7 Jsou pro prokázání určitých skutečností povinné určité způsoby dokazování?

Ne, ale pokud zákon vyžaduje pro uzavření určité smlouvy použití určitých způsobů, je možnost prokázat uzavření takové smlouvy jinými důkazními prostředky, než je smluvní dokument, značně omezena. Osoba, která nepostupovala řádně, je sankcionována procesní nevýhodou v podobě omezení možnosti předkládat důkazy. Pokud zákon nebo smlouva vyžadují písemnou formu právního úkonu, jsou důkazy svědeckými výpověďmi nebo výsledkem účastníků ve věci mezi stranami tohoto úkonu přípustné, pokud se týkají skutečnosti, že listina, která tento úkon zachycuje, byla ztracena, zničena nebo odňata třetí osobou, a pokud byla písemná forma vyhrazena pouze pro důkazní účely, také v případech uvedených v občanském zákoníku (tj. v případech jiných sporů než mezi podnikateli, pokud se na tom obě strany dohodnou, pokud o to spotřebitel požádá ve sporu s prodávajícím nebo dodavatelem nebo pokud je skutečnost, že právní úkon byl proveden, prokázána věrohodně pomocí listiny; článek 246 občanského soudního řádu, čl. 74 odst. 2 a 4 občanského zákoníku). Stejně tak důkazy pomocí svědků nebo výsledku účastníků svědčící proti obsahu listiny obsahující právní úkon nebo týkající se obsahu listiny mohou být mezi účastníky tohoto úkonu přijaty pouze tehdy, pokud nevedou k obcházení vyhrazeného způsobu, v opačném případě jsou neplatné, a pokud to soud s ohledem na konkrétní okolnosti případu považuje za nezbytné (článek 247 občanského soudního řádu).

2.8 Mají svědci ze zákona povinnost svědčit?

Ano.

2.9 Ve kterých případech mohou svědci odmítnout vypovídat?

Odepřít výpověď mohou manželé stran, příbuzní předci, potomci, sourozenci a příbuzní ve stejném pokolení nebo stupni, jakož i osoby, které jsou v adoptivním vztahu. Právo odepřít výpověď trvá i po ukončení manželství nebo adoptivního vztahu. Odepření výpovědi však není přípustné ve věcech týkajících se občanského stavu (např. určení nebo popření rodičovství dítěte, prohlášení manželství za neplatné, osvojení a zrušení osvojení, prohlášení za mrtvého), s výjimkou rozvodových věcí (čl. 261 odst. 1 občanského soudního řádu).

Svědka může rovněž odmítnout odpovědět na položenou otázku, pokud by jeho výpověď mohla vystavit jeho nebo jeho výše uvedené příbuzné trestní odpovědnosti, hanbě nebo vážné a přímé hmotné škodě, nebo pokud by výpověď mohla vést k porušení základního profesního tajemství. Duchovní mohou kromě toho odmítnout vypovídat o skutečnostech, které jim byly sděleny při zpovědi (čl. 261 odst. 2 občanského soudního řádu).

2.10 Může být osoba, která odmítne vypovídat jako svědek, sankcionována nebo přinucena podat svědectví?

V případě neoprávněného odmítnutí svědectví nebo složení přísahy soud po přezkoumání všech přítomných stran ohledně oprávněnosti odmítnutí uloží svědkovi pokutu. Bez ohledu na výše uvedenou pokutu může soud svědka zadržet až na týden. Soud svědka propustí, pokud vypovídá nebo složí přísahu nebo pokud byla věc rozhodnuta soudem, kde byla výpověď tohoto svědka připuštěna (článek 276 občanského soudního řádu).

2.11 Existují osoby, od nichž nelze vyžadovat svědectví?

Ano. Osoby, které nejsou schopny pozorovat nebo sdělit výsledky svého pozorování, nemohou být svědky (čl. 259 odst. 1 občanského soudního řádu). Odstranění příčin této neschopnosti může vést ke zrušení zákazu vypovídat. Samotná skutečnost, že osoba je psychiatricky léčena nebo není způsobilá, automaticky výslech nezakazuje. Neexistuje ani věková hranice, od které je dítě považováno za schopné vnímat a sdělovat výsledky svého vnímání. Zda může být dítě vyslechnuto, závisí na jeho individuálních schopnostech a stupni vývoje. V manželských věcech zákon stanoví omezení, pokud jde o výslech nezletilých osob mladších 13 let a příbuzných stran v sestupné linii mladších 17 let jako svědků (článek 430 občanského soudního řádu).

Kromě toho platí obecné pravidlo, že nikdo nemůže být v téže věci vyslýchán jako svědek i jako účastník řízení. Právní zástupce účastníka řízení proto může být vyslechnut v rámci výslechu účastníků řízení, nikoli jako svědek (čl. 259 odst. 3 občanského soudního řádu). Zástupce účastníka řízení může být vyslechnut jako svědek s tím, že v takovém případě by měl pro výslech určit náhradníka a jakmile je výpověď podána, vypovědět plnou moc. Společní účastníci nemohou být svědky (čl. 259 odst. 4 občanského soudního řádu).

Vojáci a státní zaměstnanci, kteří nebyli zproštěni povinnosti zachovávat mlčenlivost o informacích označených jako „tajné“ nebo „důvěrné“, nemohou vypovídat, pokud by jejich svědectví znamenalo porušení této mlčenlivosti, (čl. 259 odst. 2 občanského soudního řádu).

Mediátor nemůže být svědkem, pokud jde o skutečnosti, o nichž se dozvěděl v průběhu mediace, ledaže jej strany zprostí povinnosti zachovávat o mediaci mlčenlivost (článek 259¹ občanského soudního řádu).

2.12 Jaká je úloha soudce a účastníků při výslechu svědků? Za jakých podmínek lze svědka vyslechnout prostřednictvím videokonference nebo jiných technických prostředků?

Svědka je vyslýchán soudem. Předseda senátu nejprve ověří totožnost svědka, poučí ho o trestní odpovědnosti za křivé svědectví a svědek složí přísahu do jeho rukou. Svědek začíná vypovídat tím, že odpovídá na otázky předsedy soudu týkající se toho, co je mu v dané věci známo a z jakého zdroje, a poté mu mohou klást otázky ostatní soudci a účastníci řízení (čl. 271 odst. 1 občanského soudního řádu). Předseda senátu uděluje slovo, opravňuje je k pokládání otázek a může jim oprávnění promluvit odejmout, pokud jej zneužijí, a zrušit otázku, pokud ji považuje za nevhodnou nebo nadbytečnou (článek 155 občanského soudního řádu). Svědek nesmí opustit místnost, dokud k tomu nedostane povolení od předsedy senátu (čl. 273 odst. 1 občanského soudního řádu).

Výslech svědka pomocí technických zařízení umožňujících provedení tohoto úkonu na dálku závisí na rozhodnutí soudu, který posuzuje, zda to povaha důkazu nevyklučuje (např. z důvodu osobních vlastností svědka); článek 235 odst. 2 občanského soudního řádu). V takovém případě by měl být svědek držen v prostorách jiného soudu nebo ve vězení či ve vazbě, je-li omezen na osobní svobodě, aby bylo možné přenášet výslech mezi jednacím sálkem soudu, který vede řízení, a místem, kde je svědek přítomen. V místě, kde je osoba omezená na osobní svobodě přítomna, se řízení účastní zástupce správy věznice nebo vazební věznice, případný zmocněnec a tlumočník, je-li ustanoven (čl. 151 odst. 2 občanského soudního řádu).

Poznámka: v současné době platí v souvislosti s epidemií COVID-19 výjimečná pravidla pro konání jednání vedeném na dálku, a tedy i pro vyslýchání svědků prostřednictvím videokonferencí. V období stavu ohrožení epidemií nebo stavu epidemie vyhlášeného v důsledku onemocnění COVID-19 a do jednoho roku od zrušení stavu, který skončil později, se koná zasedání nebo veřejné zasedání s využitím technických zařízení umožňujících jejich konání na dálku se současným přímým přenosem obrazu a zvuku (jednání vedené na dálku); v takové situaci nemusí být osoby účastníci se jednání, včetně členů senátu, přítomny v budově soudu. Od konání jednání vedeném na dálku lze upustit pouze v případě, že je nezbytné projednat věc osobně nebo na veřejném zasedání a konání věci v budově soudu nepřiměřeně neohrozí zdraví účastníků. Na žádost účastníka

nebo dožádané osoby (včetně svědka) předloženou nejméně pět dnů před plánovaným datem konání jednání vedeném na dálku soud zajistí, aby se dožádaný účastník nebo osoba mohli zúčastnit jednání vedeném na dálku v budově soudu, pokud dožádaný účastník nebo osoba v žádosti uvedou, že nemají technické vybavení k účasti na jednání vedeném na dálku mimo budovu soudu. (Článek 15zszs¹ zákona ze dne 2. března 2020 o zvláštních opatřeních pro prevenci, boj a kontrolu onemocnění COVID-19, jiných přenosných nemocí a souvisejících mimořádných situací (Sbírka zákonů 2020, položka 374, v platném znění). Vzhledem k tomu, že epidemiologická nouzová situace na polském území byla prodloužena do 31. března 2023 a není vyloučeno další prodloužení, není možné stanovit datum ukončení uplatňování tohoto výjimečného nařízení.

3 Hodnocení důkazů

3.1 Jestliže účastník získal důkaz nezákonným způsobem, existují omezení přípustnosti takového důkazu při rozhodování?

Polské právo nestanoví obecný zákaz používání důkazů získaných nezákonným způsobem v občanskoprávním řízení. Judikatura soudů a názory v právní literatuře nejsou jednotné. Převládá názor, že soud by měl v každém jednotlivém případě posoudit, který právní zájem by měl být lépe chráněn: právo porušené získáním důkazů nebo právo na soudní ochranu. Ačkoli důkazy získané v důsledku trestného činu by v zásadě neměly být brány v úvahu jako nepřípustné, nemusí to tedy nutně platit pro důkazy získané v důsledku méně závažných porušení zákona (např. porušení osobního zájmu v podobě práva na soukromí), zejména pokud existuje důležitý veřejný zájem na přijetí důkazu.

Obecně platí, že důkaz v podobě záznamu rozhovoru, jehož se účastnila strana, která o provedení důkazu žádá, je přípustný, i když byl záznam pořízen bez vědomí a souhlasu účastníka rozhovoru.

V každém případě, pokud byl důkaz získán trestným činem (pokud tak bylo rozhodnuto v rámci pravomocného odsuzujícího rozsudku), může k němu soud přihlídnout jako k podkladu pro obnovu řízení (čl. 403 odst. 1 bod 2 občanského soudního řádu).

3.2 Jsem-li účastníkem řízení, bude moje tvrzení považováno za důkaz?

Ústní a písemná podání stran nepředstavují důkaz. Pokud však po vyčerpání důkazů nebo při jejich absenci zůstanou některé skutečnosti důležité pro rozhodnutí věci neobjasněny, může soud vyslechnout účastníky řízení za účelem objasnění skutečností (článek 299 občanského soudního řádu) a tento výslech se považuje za důkaz.

4 Určil tento členský stát v souladu s čl. 2 odst. 1 nařízení o dokazování jiné orgány, které jsou příslušné k dokazování pro účely soudních řízení v občanských nebo obchodních věcech podle uvedeného nařízení? Pokud ano, v jakých řízeních jsou příslušné k dokazování? Mohou žádat pouze o provedení dokazování, nebo rovněž pomáhat při dokazování na základě žádosti jiného členského státu? Viz rovněž oznámení podle čl. 2 odst. 1 nařízení o dokazování

V Polsku jsou k provádění důkazů pro soudní řízení v občanských a obchodních věcech příslušné pouze soudy.

Poslední aktualizace: 06/01/2026

Za originální verzi stránky (v jazyce daného členského státu) odpovídá příslušné kontaktní místo Evropské soudní sítě. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. ESS-O ani Evropská komise neodpovídá ani neručí za informace a data, které tento dokument obsahuje či na které odkazuje. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.